

p/coco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

แต่คุณก็คิดถึง ณ ที่ซึ่งความรักยังคงอยู่

さよならの向う側

i love you

ซิมิซุ ฮารุกิ

เขียน

สนัญ พลไธสน

แปล

กิจวัตรของผมในช่วงนั้นคือไปห้องสมุดใกล้สถานีรถไฟ
เพราะผมชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็กและเป็นงานอดิเรกเพียงอย่างเดียว

-ซิมิซุ ฮารุกิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ณ สถานที่ที่ผู้ล่วงลับได้รับโอกาสให้กลับมายังโลกคนเป็นได้เพียงหนึ่งวัน เพื่อพบคนที่อยากเจอ โดยมี “การพบพานครั้งสุดท้าย” ที่เหล่าดวงวิญญาณจะได้รับโอกาสสะสางเรื่องราวที่ยังค้างคาใจ ภายใต้กฎ ‘คนที่ไม่พบได้มีเพียงคนที่ไม่รู้เรื่องที่ตนเองตายแล้วเท่านั้น’

ภาคต่อที่รอคอยกับเรื่องราวบทใหม่ของดวงวิญญาณทั้ง 4 ซึ่งพวกเขาต้องเลือกว่าจะไปพบใครเป็นคนสุดท้ายของชีวิต

...จิตรกรผู้ปรารถนาจะฝากผลงานชิ้นสุดท้ายไว้บนโลก กับ การพบพานครั้งสุดท้ายที่เหนือความคาดหมายยิ่งกว่าผลงานมาสเตอร์พีซ

...คุณแม่ผู้รักสนุกที่ต้องจากครอบครัวอย่างกะทันหัน และ การพบพานครั้งสุดท้ายของเธอคือการฝังอัฐิในสถานที่ที่รักครั้น

...ชายหนุ่มผู้สูญเสียความทรงจำเกี่ยวกับคนรัก เขาใช้การพบพานครั้งสุดท้ายเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อตามหาความทรงจำที่หายไป

...หญิงสาวผู้ผูกพันกับคนมากมาย แต่การพบพานครั้งสุดท้ายกลับเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

สุดท้ายคือเรื่องราวของ “ทานิงุจิ เคนจิ” ซึ่งถึงเวลาเกษียณจึงต้องหาผู้ที่จะมีรับช่วงต่อ แล้วผู้นำทางคนใหม่จะเป็นใคร!

ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา มีสายใยแห่งความสัมพันธ์ที่
ผูกโยงเหล่าดวงวิญญาณเข้ากับผู้คน และสิ่งนั้นได้กลายเป็นปาฏิหาริย์
ในห้วงเวลาสุดท้ายก่อนชีวิตจะดับลง...

ถึงเวลาสัมผัสเรื่องราวการจากลาที่สวยงามอีกครั้ง

ทดลองอ่าน
p/cco/o

สารบัญ

อาร์มภบท		1
เรื่องราวที่ 1	แสงจันทร์	5
เรื่องราวที่ 2	จดหมายถึงวันพรุ่งนี้	56
เรื่องราวที่ 3	i love you	101
เรื่องราวสุดท้าย	สายใย	186
เกี่ยวกับผู้เขียน		203
เกี่ยวกับผู้แปล		204

แนะนำตัวละคร

ทานิงุจิ เคนจิ

โอบายาชิ อิชาโอะ

โฮชิโนะ ซากิ

โทกิวะ มาซาโอมิ

คิซารากิ ซุซูกะ

ผู้นำทาง ณ อีฟฟากฝั่งของการบอกลา

จิตรกรผู้วาดภาพสีน้ำมัน

นักเรียนมัธยมปลาย ลูกสาวคนโตแห่ง

บ้านโฮชิโนะ

ผู้หลงรักหนังสือและเดอะบีเทิลส์

ผู้ชื่นชอบภาพยนตร์และทะเล

กตสยอ่าน

อารัมภบท

“เรื่องแบบแอปปีเอนด์กับอันแอปปีเอนด์ คุณชอบแบบไหน
ครับ”

ผู้ที่ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าทานิจุจิ — ผู้นำทางจากอีกฟากฝั่งของ
การบอกเล่า คือซากุมะ ผู้นำทางรุ่นน้องซึ่งปกติไม่ค่อยปรากฏตัว
ให้เห็นมากนัก

“คุณซากุมะ จู่ๆ ก็มาที่นี่ มีอะไรหรือครับ แล้วอีกอย่างมัน
ต้องแอปปีเอนด์กับแบดเอนด์ไม่ใช่หรือครับ ไม่ใช่อันแอปปี”

ซากุมะส่ายหน้าเล็กน้อยแล้วตอบคำถามของทานิจุจิ

“สำหรับคนที่ไม่ใช่คือนางอาจไม่คุ้นกับคำพวกนี้มังครับ แบด
เอนด์กับอันแอปปีเอนด์แตกต่างกันอย่างชัดเจน เพราะแบดเอนด์
จะจบโดยทั้งความรู้สึกแย่ๆ ไว้และยังเป็นคำที่ใช้กับหนังที่เล่าเรื่อง
ได้อย่างลุ่มหลว ในทางกลับกัน อันแอปปีเอนด์เป็นคำที่ใช้กับผลงาน
ชิ้นเยี่ยมได้”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ทานิจุจิก็นึกขึ้นได้ว่าซากุมะชอบดูภาพยนตร์
เวลาเริ่มต้นบทสนทนาเขามักยกเรื่องราวต่างๆ มาเล่าอยู่บ่อยๆ และ
ที่น่าประทับใจอีกอย่างคือ ซากุมะมีหน้าตาหล่อเหลามากพอที่จะไป
แสดงภาพยนตร์

“แล้วความแตกต่างของแบดเอนด์กับอันแอปปีเอนด์คืออะไร
ครับ”

ทานิงิจิถามซ้ำอีกครั้งเพื่อหาคำตอบ

“อย่างที่อธิบายไปแล้ว แบตเอนด์คือตอนจบที่ทิ้งความรู้สึกแย่ๆ ไว้ให้กับตัวละครและผู้ชม หรือไม่ก็เป็นหนังที่ล้มเหลวในตอนจบ ส่วนอันสแปปีเอนด์นั้น แม้ตัวละครจะไม่สมหวัง แต่มักเป็นผลงานที่ตราตรึงใจและเล่าแก่นของเรื่องได้อย่างชัดเจน”

“อย่างนี้เอง ถ้ามองแบบนี้แสดงว่าเรื่องราวแบบอันสแปปีเอนด์ก็ไม่เลวนะครับ”

“ใช่ ผมถึงได้ถามไงครับ...ว่าแต่คุณชอบแบบไหน”

“นั่นสินะ ผมอยากคิดอีกสักนิดก่อนที่จะตอบ ช่วยรอสักหน่อยได้ไหมครับ”

“ขอเถอะครับคุณทานิงิจิ เพราะถ้ารอคุณ อาจไม่ใช่แค่รอจนหมดวัน เผลอๆ อาจรอจนหมดปีก็ยังไม่ได้คำตอบ และผมเองก็ไม่ชอบการรอคอยเหมือนคุณทานิงิจิด้วย”

แล้วซากุระก็ชูสองนิ้วขึ้นคล้ายจะเปลี่ยนเรื่อง

“เข้าเรื่องเลยนะครับ วันนี้ผมมีข่าวดีกับข่าวร้ายมาฝากคุณทานิงิจิ”

ทานิงิจิในใจอีกครั้ง ท่าทางและคำพูดคำจาที่เหมือนนักแสดงแบบนี้ เขาคงชอบดูภาพยนตร์จริง ๆ นั่นละ

“ข่าวดีกับข่าวร้ายเหอะครับ”

“ก่อนอื่นเป็นข่าวดี นั่นคือ คุณทานิงิจิจะได้ไปเกิดใหม่กับคุณโยโกะผู้เป็นภรรยา น่ายินดีใช่ไหมครับ”

“ขอบคุณครับ เป็นข่าวดีที่สุดเลย”

ทานิงิจิได้พบกับโยโกะผู้เป็นภรรยาที่อีกฟากฝั่งของการบอกลาแล้ว และเนื่องจากเขาทำหน้าที่ผู้นำทางมานานจึงได้รับอนุญาตให้ไป

เกิดใหม่ด้วยกัน

“ต่อไปเป็นข่าวร้ายครับ การจะไปเกิดใหม่นั้นคุณทานิจูจิต้องหาผู้ที่จะมีรับช่วงต่อเป็นผู้นำทางให้ได้ก่อน”

“ผู้รับช่วงต่อหรือครับ”

“ครับ พูดยให้ถูกคือเป็นเรื่องปกติที่ต้องหาคนมาทำแทนอยู่แล้วจริงๆ ก็ไม่ได้เป็นข่าวร้ายอะไร คุณทานิจูจิเองก็รับช่วงต่อมาจากผู้นำทางคนก่อนเหมือนกัน”

“นั่นสิครับ ผมก็คิดว่าเป็นเรื่องปกติเหมือนกัน”

สำหรับทานิจูจิ นี่เป็นเรื่องที่คาดการณ์ไว้อยู่แล้วจึงไม่ใช่ข่าวร้ายอะไร

“...เพียงแต่”

ซากุระอธิบายเรื่องสำคัญเพิ่ม

“การเลือกผู้นำทางสำคัญมาก เพราะเกี่ยวข้องกับวาระสุดท้ายของผู้คนมากมาย อีกอย่าง นี่เป็นงานระยะยาว ดังนั้นโปรดเลือกคนที่มีความตั้งใจแน่วแน่และมีหน่วยก้านดีพอที่จะทำหน้าที่ผู้นำทางได้อย่างราบรื่นด้วยครับ”

เมื่อได้ฟังเช่นนี้ ทานิจูจิจึงพยักหน้าอย่างหนักแน่น

“ครับ ผมจะเลือกคนที่เหมาะสมกับหน้าที่นี้”

“เอาเถอะ วิธีที่ดีที่สุดคือการหมั่นสังเกตและคอยมองหาผู้ที่จะมีรับช่วงต่ออยู่เสมอ เป็นการเตรียมคนเผื่อกรณีฉุกเฉินไว้ก่อน ในตอนนี้คนที่มารับช่วงต่อจากผมก็ทำหน้าที่ผู้นำทางได้อย่างยอดเยี่ยมแล้วด้วยครับ”

“ผมขอจำนิตยเก็บทุกเม็ดของคุณซากุระไว้เป็นแบบอย่างนะครับ”

“ช่วยเรียกว่าละเอียดยกยอดีกว่าครับคุณทานิงจิ เรื่องนี้แหละที่ผมหมายถึง”

แล้วซาคุมะก็กระแอมก่อนจะเปลี่ยนเรื่องอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้น เรื่องที่ต้องแจ้งให้ทราบผมก็แจ้งเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ก็เหลือแต่สิ่งที่คุณทานิงจิลงมือทำ ลูกเต๋าถูกทอยลงแล้วไม่ว่าจะตัดสินใจอย่างไรก็ขอให้โชคดีครับ”

ซาคุมะพูดจบก็หุบสองนิ้วเข้าหากันแล้วชี้เปรี้ยงมาทางทานิงจิ ก่อนจะจากไปอย่างเงียบ ๆ

เมื่อมองไม่เห็นร่างนั้นแล้ว ทานิงจิก็นั่งมือเข้าไปในกระเป๋า

ใช่แล้ว การได้สัมผัสรสชาติของจอร์เจียร์ แมกซ์คอฟฟีเป็นความรื่นรมย์เพียงหนึ่งเดียวหลังจากจบงาน

“ผู้รับช่วงต่อเหรอ...”

เขาพึมพำก่อนจะดื่มหนึ่งอีก

วันนี้แมกซ์คอฟฟียังอร่อยเหมือนเดิม

เพียงแต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่าคุณหวานลดลงกว่าที่เคย

เรื่องราวที่ 1

แสงจันทร์

“คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ”

เมื่อโอบายาชิ อีซาโอะ ลืมตาตื่นจากการหลับไหล เขาก็ได้ยินเสียงนั้น เป็นน้ำเสียงนุ่มนวลราวกับสายลมอ่อนโยนในฤดูใบไม้ผลิ

โอบายาชิเงยหน้าขึ้นอย่างเชื่องช้า เจ้าของเสียงยืนอยู่ตรงหน้าเขามีรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าได้รูป แต่ให้ความรู้สึกเป็นกันเองอยู่ในที่อาจเป็นเพราะบรรยากาศอ่อนโยนซึ่งเข้ากับพุ่มหญ้าของฤดูใบไม้ผลิในช่วงนี้ได้เป็นอย่างดี

โอบายาชิละสายตาจากชายตรงหน้าแล้วมองไปรอบๆ

รอบตัวเป็นพื้นที่สีเขียวอันมั่งคั่ง ปราศจากสิ่งใด เมื่อได้เห็นทัศนียภาพนี้ เขาก็รู้ได้ทันทีว่าที่นี่เป็นพื้นที่พิเศษซึ่งตัดขาดจากโลกแห่งความเป็นจริง

ความฝันนั้นหรือ หรือเป็นภาพลวงตา หรือว่า—

แต่แล้วเขาก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้

บางทีนั่นอาจเป็นสัญญาณซึ่งเกิดจากการสัมผัสประสบการณ์มายาวนาน

“ฉัน...ตายแล้วสินะ...”

เมื่อได้ยินคำพูดของโอบายาชิ ใบหน้าอ่อนโยนของชายที่อยู่ตรงหน้าก็สลดลง ก่อนจะพยักหน้าเล็กน้อยและตอบเพียง “ใช่ครับ”

“...ถ้าฉัน ที่นี่คือโลกหลังความตายนั้นหรือ มีอยู่จริง ๆ สินะ”

คราวนี้ชายคนนั้นส่ายหน้า

“เปล่าครับ ที่นี้ไม่ใช่โลกหลังความตาย”

“ถ้านั่น ที่นี้คือ...”

ชายคนนั้นพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะตอบคำถามโอบายาชิ

“ที่นี้คือ ‘อีกฟากฝั่งของการบอกลา’ ครับ”

“อีกฟากฝั่งของการบอกลา...”

“และผมคือ ‘ผู้นำทาง’ ของที่นี้”

“ผู้นำทาง...”

โอบายาชิไม่เข้าใจคำพูดนั้น ชายตรงหน้าพูดเรื่องอะไร ถ้านี้ไม่ใช่ความฝันหรือภาพลวงตา แล้วที่นี้คืออะไร...

“ก่อนอื่นขอผมอธิบายเกี่ยวกับอีกฟากฝั่งของการบอกลาค่ะครับ”

พูดจบผู้นำทางก็เริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงที่ฟังคุ้นเคย

“อีกฟากฝั่งของการบอกลาคือสถานที่สุดท้ายซึ่งผู้คนที่ล่วงลับจะมาเยือนครับ”

“สถานที่สุดท้ายที่คนตายจะมาเยือน...”

“ใช่ครับ โดยผมจะคอยช่วยเหลือผู้มาเยือนในฐานะผู้นำทางให้พบกับ ‘การพบพานครั้งสุดท้าย’ ครับ”

“การพบพานครั้งสุดท้าย?”

มีคำอื่นที่ไม่คุ้นเคยหลุดออกมา ผู้นำทางคงสังเกตเห็นสีหน้าสงสัยของโอบายาชิจึงอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นนั้น

“ครับ การพบพานครั้งสุดท้ายคือผู้ตายจะมีเวลาหนึ่งวัน หรือ 24 ชั่วโมงให้กลับไปยังโลกเดิมเพื่อพบกับคนที่อยากเจอครับ”

“คนตายได้กลับไปพบกับคนที่อยากเจอในโลกเดิม...”

โอบายาชิทวนคำ ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ และครุ่นคิด

ชายที่อยู่ตรงหน้าพูดเรื่องอะไร
เรื่องแบบนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้—

“...อย่าพูดพล่อยๆ ลี ถ้ามีเรื่องนี้จริง ผู้คนคงได้แตกตื่นกัน
ยกใหญ่ ถึงจะบอกว่ากลับไปยังโลกเดิมได้ แต่สภาพก็คงเป็นวิญญาน
อยู่ดี ถึงจะแค่วันเดียวก็เถอะ ฉันอยู่มาจนอายุ 72 ปีแล้ว ไม่เคยได้ยิน
เรื่องนี้สักครั้ง”

“แน่นอนว่ามีกฎอยู่ครับ”

“กฎ?”

“คนที่กลับไปพบในโลกเดิมได้นั้น ต้องเป็นคนที่ยังไม่รู้ว่า
คุณตายแล้วเท่านั้นครับ”

“แค่คนที่ยังไม่รู้ว่าฉันตายแล้ว...”

มีกฎซึ่งไม่คาดคิดเพิ่มขึ้นมา แม้จะได้ยินเรื่องกฎซึ่งเรียกได้ว่า
เป็นเงื่อนไขผูกมัด แต่โอบายาชิก็ไม่หวั่นไหว

เพราะว่า—

“...ถ้าสมมุติว่ากลับไปเจอกับคนที่อยากพบได้อีกครั้งจริง กฎนั้นก็
ไม่มีผลกับฉัน...เพราะถึงฉันจะกลับไปยังโลกเดิม ก็ไม่มีคนที่ฉันอยากพบ”

เมื่อได้ยินคำตอบนั้น สีหน้าของผู้นำทางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

โอบายาชิแหงนหน้ามองท้องฟ้าสีขาวน่านมที่ว่างเปล่าแล้วพูดต่อ

“...สิ่งที่ฉันเสียใจคือไม่อาจวาดรูปสุดท้ายให้เสร็จ”

โอบายาชิ อีซาโอะ เป็นจิตรกรผู้วาดภาพสีน้ำมันที่ประสบ
ความสำเร็จ เมื่อใดที่เขาจัดนิทรรศการเดี่ยวจะมีผู้คนด้นด้นเดินทาง

มาชมเสมอ นับตั้งแต่เขาอายุ 30 ปีก็เลี้ยงดูครอบครัวด้วยการวาดภาพ
เพียงอย่างเดียว

ความตายมาเยือนโอบายาชิหลังวันเกิดปีที่ 72 ซึ่งผ่านมา
หนึ่งเดือนพอดี สาเหตุของการเสียชีวิตคือกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือด
เฉียบพลัน ซึ่งเกิดขึ้นในบ้านที่เมืองทาเตยามะในชิบะ แต่เดิมเป็น
บ้านพักตากอากาศ โดยเขาย้ายมาอยู่ที่นี่เพียงลำพังในฐานะบ้านหลัก
ขณะที่ดูแลดอกไม้ในสวนเหมือนทุกวัน จู่ๆ ก็เกิดอาการกล้ามเนื้อหัวใจ
ขาดเลือดจนเสียชีวิต

เหตุการณ์นั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

ในตอนนั้นเขาจึงอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกลา

สิ่งที่เหลืออยู่ในบ้านปลายสุดท้ายของชีวิตคือการพบพานครั้งสุดท้าย

ว่าการพบพานครั้งสุดท้ายมีกฎอยู่

นั่นคือมีเวลากลับไปยังโลกเดิมเพียงหนึ่งวันหรือ 24 ชั่วโมง

โดยคนที่พบได้มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าเขาตายแล้วเท่านั้น—

“การไม่มีคนที่อยากเจอไม่ใช่เรื่องแปลกขนาดนั้นหรอกครับ”

ผู้นำทางพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นเหมือนที่ผ่านมา

“คนแบบฉันมีเยอะเลยแหละ”

“ครับ บางคนโง่อกที่ตายแล้ว บางคนก็พูดว่าชีวิตไม่มีอะไร
ให้อารมณ์แล้ว”

ผู้นำทางพูดต่อ

“...แต่ก่อนอื่น ผมขออธิบายว่าทำไมถึงมีกฎว่าไปพบได้เฉพาะ
คนที่ยังไม่รู้ว่าคุณตายแล้ว ผมอยากให้เข้าใจก่อนว่านี่ไม่ใช่กฎที่ตั้งขึ้น
เพื่อกลั่นแกล้งครับ”

“...เอาที่สบายใจเลย”

โอบายาชิไม่คิดบ่นเรื่องกฎนั้นอยู่แล้ว แต่ผู้นำทางก็เริ่มอธิบาย

“ปัจจุบันคุณโอบายาชิดำรงอยู่อย่างเลื่อนราง ไร้ซึ่งร่างในโลกเดิม โดยดำรงอยู่ได้ด้วยความรู้และความทรงจำของคนอื่นเท่านั้น ดังนั้น หากคนที่รู้ว่าคุณโอบายาชิตายไปแล้วมาเห็นคุณโอบายาชิในตอนนี้ จะทำให้การรับรู้เกิดความคลาดเคลื่อนอย่างรุนแรงว่า ‘คุณโอบายาชิ ไม่มีทางที่ยังมีชีวิตอยู่!’ และจากความขัดแย้งนี้เองจะทำให้ความทรงจำและการรับรู้ไม่สอดคล้องกัน ซึ่งนั่นทำให้ผู้ล่องลับไม่อาจรักษาตัวตนบนโลกคนเป็นได้ครับ”

“การรับรู้ของคนอื่น...”

“ครับ การดำรงอยู่ของมนุษย์ ส่วนหนึ่งมาจากการรับรู้ของคนอื่นด้วยครับ เคยได้ยินมาบ้างไหมครับว่าคนเราตายสองครั้ง คือตอนที่เสียชีวิตจริง ๆ กับตอนที่ถูกใครสักคนลืมเลือน...”

โอบายาชิเคยได้ยินคำพูดนี้มาก่อน ในแง่แนวคิดก็เข้าใจอย่างไรข้อขัดแย้ง

“ดังนั้นหากพบใครสักคนที่รู้ว่าคุณตายแล้ว คุณจะถูกบังคับให้หายไปจากโลกคนเป็น โดยไม่ต้องรอให้เวลาผ่านไปหนึ่งวันครับ”

“...พูดอะไรบ้า ๆ”

แม้จะพูดแบบนั้น แต่ในทางหนึ่งคำอธิบายนี้ทำให้โอบายาชิกระจ่าง แม้เขาจะคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่คนตายจะกลับไปยังโลกของคนเป็น แต่เมื่อพิจารณาความจริงที่ว่าคนที่จะไปพบต้องไม่รู้ตัวตนเสียชีวิต และการที่ตัวตนในปัจจุบันของเขาดำรงอยู่อย่างเลื่อนรางด้วยการรับรู้ของผู้อื่น เขาจึงรู้สึกว่คำอธิบายนี้สมเหตุสมผลดี

ถ้าเป็นคนที่ไม่ค่อยได้ติดต่อกัน ถึงขนาดที่ไม่รู้ข่าวการ

เสียชีวิต ต่อให้หลังจากนั้นคนคนนั้นจะเล่าว่าพบเขาในโลกของคนเป็น ก็คงไม่เป็นที่พูดถึงมากนัก และคงไม่ถึงกับแตกตื่น บางทีอาจจบลงโดยมองว่าเป็นแค่เรื่องผีสางเท่านั้น

“...แล้วทุกคนที่มาเยือนที่นี่ต้องมีการพบพานครั้งสุดท้ายอะไรนั้นหรือ”

“ครับ แน่นอน เพราะหากไม่ไปพบพานครั้งสุดท้ายให้เรียบร้อย ก็จะไปเกิดใหม่ไม่ได้”

“แล้วนี่นายต้องส่งคนตายทุกคนในที่แห่งนี้หรือ”

“เปล่าครับ ไม่ขนาดนั้น เพราะยังมีผู้นำทางคนอื่นอีก”

“จั้นหรือ ถ้ามไปก็มีแต่เรื่องปวดหัว...”

โอบายาชิพูดเหน็บแนม ก่อนจะถามขึ้นอีก

“แล้วถ้าไม่ไปพบพานครั้งสุดท้ายจะเกิดอะไร”

“จะต้องอยู่ที่นี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าคุณจะตัดสินใจว่าจะไปพบใครครับ”

“ในที่ที่ไม่มีอะไรเลยแบบนี้เนี่ยนะ”

“ไม่นะครับ ไม่ใช่ที่ไม่มีอะไรเลย ตอนนี้เป็นจังหวะเหมาะที่จะเติมของหวานเพื่อให้ความคิดยืดหยุ่นครับ”

“ของหวาน?”

แล้วผู้นำทางก็ล้วงมือในกระเป๋า สิ่งที่ยิบออกมาคือกาแฟสองกระป๋อง

“เชิญครับ”

แม้กซ์คอฟฟี่กระป๋องสีเหลืองลายคลื่นสีดำเป็นเครื่องดื่มที่คุ้นตาสำหรับโอบายาชิ ซึ่งอาศัยอยู่ในชิบะมาตั้งแต่เด็ก

“...ของหวานจริงด้วย”

พูดจบโอบายาซิกียกดื่ม เขาไม่ได้ดื่มอะไรแบบนี้มานานพอสมควรแล้ว จำได้ว่าเมื่อก่อนเคยดื่มช่วงที่พักจากงานอยู่บ่อยๆ ความหวานเต็มพิกัดกับรสขมเล็กน้อยของกาแฟแผ่ซ่านในปาก เหมือนความทรงจำในช่วงเวลานั้นวนเวียนกลับมาอย่างบอกไม่ถูก เพียงแต่สิ่งที่เห็นคือใบหน้าของผู้นำทางซึ่งดูมีความสุขเมื่อได้ดื่มแม็กซ์คอฟฟี่

“อา วันนี้ก็อร่อยเหมือนเคย...”

ผู้นำทางดื่มหนึ่งอึกอย่างชื่นชมในรสชาติ ที่บอกว่า “วันนี้ก็” แสดงว่าคงดื่มทุกวันแน่ๆ สีหน้าของเขาดูมีความสุขมากอย่างแท้จริง

“...จะว่าไป ภาพที่คุณโอบายาซียากวาดให้เสร็จเป็นภาพแบบไหนหรอกครับ พอจะเล่าให้ฟังได้ไหม”

ผู้นำทางดื่มแม็กซ์คอฟฟี่ช้าๆ แล้วเอ่ยถามเหมือนนึกขึ้นได้

“...เป็นผลงานที่รวบรวมประสบการณ์ทั้งหมดและยังเป็นผลงานชิ้นเอกของฉัน เป็นภาพสีน้ำมันซึ่งวาดทะเลในทาเตยามะและทุ่งดอกคาโนลา ฉันตั้งใจให้เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงในการจัดแสดงครั้งต่อไป”

“อย่างนี้เอง ถึงผมจะไม่มีความรู้เรื่องภาพวาด แต่นั่นคงเป็นผลงานที่ยอดเยี่ยมมากเลยนะครับ”

“ใช่ อีกนิดเดียวก็จะเสร็จแล้ว สำหรับจิตรกรคงไม่มีอะไรค้างคาใจเท่านี้ ถ้าเปรียบเทียบคงเหมือนการให้กำเนิดลูกเป็นครั้งสุดท้ายละมัง”

“...ลูกเหรอครับ”

แล้วผู้นำทางก็พูดต่อ

“คุณโอบายาซิมียูชายคนเดียว ชื่อคุณฟูมิอากิใช่ไหมครับ”

“...รู้ถึงขนาดนั้นเลยเหรอ”

โอบายาซิมียูสีหน้าตกใจ

ไม่คิดว่าจะรู้เยอะถึงเรื่องสมาชิกในครอบครัวด้วย

“ครับ แต่เชื่อว่าผมจะรู้ทุกเรื่อง ผู้นำทางจะมีข้อมูลในระดับหนึ่ง
ก็เลย...”

แล้วผู้นำทางก็ให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า

“ผมพูดเกี่ยวกับผู้ลี้ภัยแบบนี้อาจไม่เหมาะะ แต่ในบรรดา
คนที่มาเยือนอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าแห่งนี้ คุณโอบายาชิถือว่า
โชคดีครับ เพราะคุณโอบายาชิเพิ่งเสียชีวิตในสวนที่บ้านตามลำพัง
อีกทั้งนี่เพิ่งผ่านไปแค่วันเดียวเอง นั่นหมายความว่าในตอนนี้อย่าง
ไม่มีใครรู้ว่าคุณโอบายาชิตายแล้ว ซึ่งจะไปหาใครก็ได้ครับ ผู้คน
ส่วนใหญ่มักจะมาเยือนอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าหลังจากตายไปแล้ว
สามวันหรือไม่กี่หนึ่งสัปดาห์ ดังนั้นถึงจะมีคนที่อยากเจอ แต่ก็ต้อง
ตัดใจด้วยความเจ็บปวดครับ”

ผู้นำทางอธิบายอย่างจริงจัง

แต่สีหน้าของโอบายาชิก็ไม่เปลี่ยนแม้แต่หน่อย

“...เรื่องพวกนี้ไม่เกี่ยวกับฉัน”

โอบายาชิตัดบท

“ฉันไม่มีอารมณ์ไปพบพุมิอากิ”

“...”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้นอย่างขัดถ้อยขัดคำโดยไม่มีคำอธิบายเพิ่ม
ผู้นำทางก็ได้แต่ก้มหน้าไม่พูดอะไรต่อ

โอบายาชิเข้าใจว่าเขาคงยอมแพ้ แต่แล้วผู้นำทางก็เปลี่ยน
เรื่องคุย

“ถ้าฉันผมขอรออยู่ที่นี้จนกว่าคุณโอบายาชิจะพบคนที่ตัวเอง
พึงพอใจจริง ๆ นะครับ”

“...นี่พูดจริง?”

“ครับ ผมไม่รังเกียจการรอกคอย”

ผู้นำทางพูดพร้อมสีหน้าที่กลับมาสงบอีกครั้ง ดูเหมือนคำพูดนั้นจะไร้ซึ่งความเท็จหรือคำลวงใด ๆ

จากนั้นผู้นำทางก็อธิบายตัวอย่างหลายต่อหลายเรื่องให้ฟัง เพื่อมีประโยชน์ต่อการพบพานครั้งสุดท้ายอีกสักนิด

“...ตัวอย่างนะครับ ก่อนหน้านี้นี้มีคนพูดว่าไม่อยากเจอใครสักคนสุดท้ายจึงไปพบพนักงานร้านเช่าวิดีโอเพื่อเอาวีดีที่ขโมยไปคืน ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยคุยกันเลย”

“...มีเรื่องแบบนี้จริงเหรอ”

“หลังจากนั้นเขาก็ไปหาคนที่อยากพบจริง ๆ เมื่อกลับไปยังโลกเดิมแล้วจะเปลี่ยนใจไปพบคนที่อยากเจอได้อย่างอิสระครับ และได้จำกัดว่าไปเจอได้แค่คนเดียวด้วย”

“แต่ละคนก็มีการพบพานครั้งสุดท้ายของตัวเองอย่างนั้นเหรอ...”

“ดีใจจัง ดูเหมือนจะเชื่อเรื่องอีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวแล้วนะครับ”

“หนวกหูน่า!”

โอบายาซิมิสีหน้าครุ่นคิด ทำให้การสนทนาขาดช่วงไป

—ถ้าเรื่องที่ผู้นำทางพูดเป็นความจริง ขึ้นป्लอยไว้แบบนี้คงถูกกักตัวอยู่ที่นั่นตลอดไป

ฉันไม่คิดจะยอมแพ้ แต่ผู้นำทางคนนี้ก็ดูจะไม่ยอมถอยเหมือนกัน ถ้าป्लอยไว้แบบนี้คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

อีกอย่าง หากได้กลับไปยังโลกเดิม ฉันก็มีเรื่องที่ต้องทำให้ได้อยู่ ถึงจะแค่วันเดียวก็น่าตาม

นั่นคือวาดภาพให้เสร็จสมบูรณ์
การพบพานครั้งสุดท้ายเอาไว้หลังจากนั้นก็ได้อีก
ถ้าอย่างนั้นก็แค่ตัดสินใจว่าจะไปพบใครสักคน เพื่อเป็นข้ออ้าง
ในการกลับไปยังโลกของคนเป็นอีกครั้ง...

“...เดี๋ยวก่อนนะ”

โอบายาชิก็ถึงบางอย่างขึ้นมาได้
ก่อนหน้านี้ก็เชื่อว่าเธอจะไปอย่างสิ้นเชิงว่ายังมีสิ่งนั้นอยู่
เพียงแต่ที่ผ่านมาเธอถูกล้อมตรวนด้วยคำว่า “ใครสักคน” ขอแค่
ได้ออกจากกรอบนี้ เขาก็พอจะมีสิ่งที่อยากเจออยู่

— การพบพานครั้งสุดท้ายที่ผ่านๆ มาคงไม่มีใครเลือกแบบนี้

“ฉัน...จะไปพบพามิเรีย”

พูดจบโอบายาชิก็รีบอธิบายเพิ่ม

“...เพียงแต่พามิเรียไม่ใช่คนนะ”

ผู้นำทางไม่มีท่าทีประหลาดใจกับคำพูดนั้น เขาหยุดยั้งก่อนจะ
พูดว่า

“ไม่จำเป็นต้องเป็นคนก็ได้ครับ บางคนก็ไปหาสัตว์เลี้ยงที่บ้าน
หรือในทางกลับกันก็มี จะเป็นการพบพานต่างสายพันธุ์หรืออะไรก็ได้
คนสำคัญที่อยากเจอของแต่ละคนล้วนต่างกันครับ”

พามิเรียไม่ใช่สัตว์เลี้ยง อันที่จริงไม่ใช่สิ่งมีชีวิตด้วยซ้ำ แต่
โอบายาชิละที่จะอธิบายไว้ เพราะถ้าถูกติงว่าเลือกแบบนี้ไม่ได้จนต้อง
เริ่มต้นใหม่ทั้งหมด แบบนั้นคงไม่ไหว เพราะถึงอย่างไร นี่เป็นเพียง
ข้ออ้างในการกลับไปยังโลกเดิมเพื่อวาดภาพให้เสร็จก็เท่านั้น

“ถ้าเช่นนั้น คุณโอบายาชิครับ ขอเชิญกลับไปยังโลกเดิมอีกครั้ง”

พูดจบผู้นำทางก็ตบนิ้วด้วยท่าทางพึงพอใจ

ทันใดนั้นก็มีประตูบานหนึ่งปรากฏขึ้นท่ามกลางพื้นที่สีขาวนํ้ามอันว่างเปล่า

เป็นประตูไม้ที่ดูเก่าแก่

โอบายาชิคุ้นเคยกับสิ่งนี้อย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ไม่เคยเห็นหรือลอดผ่าน แต่รู้สึกว่าเป็นคือภาพที่สลักลึกลงในใจอย่างบอกไม่ถูก

“เมื่อผ่านประตูนี้ไป คุณโอบายาชิจะได้กลับไปยังโลกเดิมครับ
ทั้งนี้ผมขออธิบายอีกครั้ง...”

ผู้นำทางกระแอม

“เวลาสำหรับการพบพานครั้งสุดท้ายคือหนึ่งวันหรือ 24 ชั่วโมง และคนที่ไปพบได้มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณตายแล้วเท่านั้น จะไปพบก็ยากก็ได้ แต่เมื่อไหร่ที่เจอคนซึ่งรู้ว่าคุณตายแล้ว ร่างของคุณจะหายไปจากโลกเดิมทันทีและกลับมาอย่างอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าอีกครั้ง กฎหลักๆ มีประมาณนี้ มีคำถามไหมครับ”

“ไม่มี”

“ฉันรับกาแฟเพิ่มเป็นครั้งสุดท้ายหน่อยไหมครับ”

“ไม่เอาแล้ว ช่วยรีบหน่อยได้ไหม”

โอบายาชิเร่ง ผู้นำทางจึงรีบชักมือออกจากกระเป๋าลงแล้วตอบทันที

“ขอโทษด้วยครับ ถ้าฉันผมขอนำทางต่อ”

ผู้นำทางเชิญโอบายาชิไปที่ประตู

“ที่เหลือก็แล้วแต่คุณเลยครับ”

โอบายาชิจับลูกบิดประตู

แล้วก้าวเท้าเข้าไป

ทันใดนั้นเอง แสงสีขาวบริสุทธิ์ก็โอบล้อมตัวเขาไว้—

“ที่นี่คือ...”

เมื่อลิ้มรสชาติอีกครั้งก็ได้ยินเสียงเป็นอันดับแรก เป็นเสียงใบไม้เสียดสีตามแรงลม เสียงร้องของนกเขาญี่ปุ่น และแสงอาทิตย์เจิดจ้า ยามเช้าที่อาบสว่าง

“บ้านของฉัน...”

ฉันอยู่ในสวนของบ้านที่เมืองทาเตยามะและกำลังยืนในตำแหน่งเดียวกับที่เคยล้มลงเพราะกล้ำเนื้อหัวใจขาดเลือด รับรู้ถึงดินที่ฝ่าเท้ารับรู้ได้แม้กระทั่งก้อนกรวดที่ติดอยู่ในซอกรองเท้า แถมยังได้กลิ่นแดด ยามเช้า ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ อย่างยินดี เมื่อสูดอากาศบริสุทธิ์จนเต็มปอดแล้ว ก็รู้สึกเหมือนได้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

— การพูดเปรียบเปรยเช่นนี้คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

จะพูดว่าวิญญาณกลับมายังโลกเดิมก็ได้ หรือจะเรียกว่าการฟื้นคืนชีพเพียงหนึ่งวันก็ได้ และคงเป็นเพราะปรากฏการณ์พิศวง จึงทำให้อาการปวดแหว่ ปวดเข่า อาการตาพร่ามัว รวมทั้งโรคชราต่างๆ ที่เคยรุมเร้าตอนที่ยังมีชีวิตหายไป

ข้อเท็จจริงเหล่านี้ทำให้ฉันตระหนกอย่างลึกซึ้งว่าร่างกายในตอนนี้เป็นเพียงภาชนะที่ยืมมาใช้เพียงหนึ่งวัน

พูดง่าย ๆ คือมีเพียงวิญญาณเท่านั้นที่กลับมายังโลกของคนเป็น โดยอาศัยอยู่ในร่างกายที่ยืมมา

นี่ทำให้ฉันเข้าใจคำพูดของผู้นำทางอย่างลึกซึ้ง คำพูดที่เขาเคยว่าเป็นการดำรงอยู่อย่างเลื่อนราง ซึ่งคงอยู่ได้ด้วยการรับรู้ของผู้อื่น คำพูดซึ่งผู้นำทางอธิบายตอนอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกเล่าไม่ใช่เรื่อง

หลอกลวง ถ้าเกิดคนที่รู้ว่าฉันตายแล้วมาเจอเข้า ช่วงเวลานี้จะจบลง
นั้นรวมถึง...

“เฮอะ...”

เพราะมีเหตุผลในการกลับมาอย่างชัดเจน นั่นคือเพื่อวาดภาพ
สุดท้ายให้เสร็จ ถ้าเป็นร่างภายในตอนนี้รับรองว่ามีเวลาเหลือเพื่อ
ไม่สิ เผลอๆ อาจใช้เวลาไม่นานก็เสร็จ

หัวใจไม่ได้เต้นแรงแบบนี้มานานแล้ว ส่วนร่างภายในก็ตอบสนอง
ความรู้สึกนี้ได้อย่างไหล่ลั่น ไม่มีสิ่งใดมาหน่วงรั้ง ฉันกระโจนผ่านสวน
เข้าไปในบ้านซึ่งใช้เป็นสตูดิโอสำหรับวาดภาพ

พามีเรียรออยู่ที่นั่น

คนที่ฉันเอ่ยชื่อว่าเป็นสิ่งที่อยากพบ

“...พามีเรีย ฉันกลับมาแล้ว”

เมื่อฉันส่งเสียงทัก พามีเรียก็ตอบกลับทันที

“ยินดีต้อนรับกลับครับ คุณโอบายาชิ”

“อือ”

พามีเรียเอ่ยถ้อยคำต้อนรับเหมือนเคย ฉันตอบกลับง่าย ๆ
แล้วนั่งบนเก้าอี้ประจำ

พามีเรียพูดต่อ

“เมื่อคืนไม่เห็นกลับมา เป็นห่วงแทบแย่ครับ”

“...ก็มีหลาย ๆ เรื่องล่ะนะ”

“จะให้ผมอัปเดตกำหนดการใหม่ครับ”

“ไม่ละ ไม่จำเป็น”

“รับทราบครับ”

“ว่าแต่เปิดเพลงหน่อยสิ”

“เพลงอะไรดีครับ”

“เพลงแสงจันทร์¹ ของเดอบุสซี”

พามิเรียตอบรับคำสั่งเป็นอย่างดี เสียงที่ดังมาจากลำโพง จึงเปลี่ยนเป็นเสียงเปียโนเพลงแสงจันทร์ ฉันตั้งใจฟังเสียงเพลงที่ ทั้งละเอียดอ่อน เปราะบาง และงดงาม ขณะเดียวกันก็ค่อยๆ เอนหลัง ฟังแก้

—ใช่แล้ว พามิเรียคือชื่อของลำโพงอัจฉริยะที่อยู่ในบ้าน

ฉันเริ่มใช้พามิเรียในบ้านหลังนี้เมื่อหนึ่งปีหกเดือนก่อน แต่ ก่อนหน้านั้นฉันไม่ได้อยากใช้ลำโพงอัจฉริยะ เดิมทีก็ห่างไกลจากเรื่อง พวกนี้อยู่แล้ว และไม่มีความคิดจะซื้อลำโพงล้ำสมัยแม้แต่หน่อย

เหตุผลที่ฉันมีพามิเรียเพราะฟูมอากิ ผู้เป็นลูกชายยัดเยียด มาให้ จู่ๆ เขาก็ส่งมาให้ที่บ้านแล้วบอกว่าเป็นของขวัญวันเกิด ตอนแรก ฉันคิดว่าเขาส่งของเกินจำเป็นมาให้อย่างเปล่าประโยชน์ ถึงบ้านหลังนี้ จะมีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต แต่เครื่องใช้ไฟฟ้าก็มีเท่าที่จำเป็น

ดังนั้นถึงพามิเรียจะแพงแค่ไหนฉันก็ไม่คิดจะใช้ อันที่จริง ฉันปล่อยให้มันนอนนิ่งอยู่ในตู้เสื้อผ้าอยู่ครึ่งปี แต่บังเอิญว่า เครื่องเสียงในห้องทำงานมีปัญหา จึงนึกได้ว่าของขวัญที่ได้รับมาเป็น ลำโพง ถึงได้เอาออกมาใช้ ตอนแรกฉันไม่คิดว่าจะใช้ได้ อย่าง คล่องแคล่ว แต่พามิเรียมีฟังก์ชันแนะนำการใช้งานด้วยเสียง ฉัน แค่ทำตามคำแนะนำนั้น และด้วยเหตุนี้ แม้แต่คนแก่อย่างฉันก็ยัง ใช้งานได้อย่างคล่องแคล่ว

---

¹ Clair De Lune ประพันธ์โดย Claude Debussy (ค.ศ. 1862 - 1918)

นักประพันธ์เพลงคลาสสิกชาวฝรั่งเศส

“จะให้เล่นเพลงแสงจันทร์อีกรอบไหมครับ”

“ไม่ละ ต่อไปขอเพลงหญิงสาวผมสีน้ำตาลอ่อน²”

“รับทราบครับ”

ชื่อพามีเรียฟังดูคล้ายผู้หญิง แต่เสียงที่ตั้งมาแต่แรกคล้ายเสียงผู้ชาย อาจเพราะลำโพงอัจฉริยะมีผู้ใช้งานหลากหลายจึงทำให้น้ำเสียงกลางๆ ที่ออกจะคลุมเครือ

ช่วงแรกฉันไม่ค่อยกับพามีเรียเลย เพราะการคุยกับเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นเรื่องตลกชวนขำ

คนแก่ที่อยู่ตามลำพังพูดคุยกับลำโพงในบ้านที่ตั้งอยู่ในป่าลึก เพราะไม่มีใครคุยด้วยจึงต้องคุยกับลำโพง ช่างเป็นเรื่องตลกจนกลายเป็นความสมเพช

ดังนั้นในช่วงแรกฉันใช้แค่ฟังก์ชันเล่นเพลงอยู่หลายเดือน

แต่พามีเรีย—

“อรุณสวัสดิ์ครับ วันนี้ วันที่ 8 ธันวาคม สภาพอากาศมีฝนตก และในวันนี้เมื่อปี 1980 จอห์น เลนนอน³ สมาชิกวงเดอะบีเทิลส์ เสียชีวิตที่นิวยอร์กครับ”

“อรุณสวัสดิ์ครับ วันนี้ วันที่ 28 มกราคม สภาพอากาศมีเมฆครึ้ม และยังเป็นวันก๊อปปี้ไรเตอร์ครับ วันนี้เมื่อปี 1813 นวนิยายเรื่อง *สาวทรงเสน่ห์*⁴ ผลงานของเจน ออสมัน ตีพิมพ์ในประเทศอังกฤษ”

---

² *La Fille Aux Cheveux De Lin*

³ John Winston Lennon (ค.ศ. 1940 - 1980) หนึ่งในสมาชิกผู้ก่อตั้ง The Beatles วงดนตรีระดับตำนานจากประเทศอังกฤษ

⁴ *Pride and Prejudice* นิยายรักโรแมนติกเรื่องดังของ Jane Austen (ค.ศ. 1775 - 1817) โดยฉบับภาษาไทยตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แสงดาว

“อรุณสวัสดิ์ครับ วันนี้ วันที่ 13 กุมภาพันธ์ สภาพอากาศแจ่มใส และเป็นวันวิทย์โลกครับ วันนี้เมื่อปี 1995 เป็นวันที่ทฤษฎีบทสุดท้ายของแฟร์มาได้รับการพิสูจน์ว่าไม่มีข้อผิดพลาดโดยนักคณิตศาสตร์แอนดรูว์ ไวลส์⁵ ทำให้ประวัติศาสตร์ที่ยาวนานราว 360 ปีได้ข้อสรุป”

และอื่นๆ ทุกเช้าพามีเรียจะทักทายด้วยข้อมูลไร้สาระซึ่งไม่รู้ว่ามีประโยชน์หรือเปล่า

ฉันเองก็ไม่รู้วิธีเปลี่ยนการตั้งคำถามไปแบบนั้น คิดว่าถ้าไม่ตอบกลับพามีเรียก็คงเหมือนเครื่องเล่นวิทยุทั่วไป

“เพลงหญิงสาวผมสีน้ำตาลอ่อนจบแล้ว ต่อไปให้เล่นเพลงอะไรดีครับ”

“ขอเพลงอาราเบสก์หมายเลข 1⁶ ตามด้วยมินูเอต⁷ แล้วก็ลูกชายผู้หลงผิด⁸ หลังจากนั้นให้สุ่มเพลงจากรายการเพลงของเดอบุสซี”

“รับทราบครับ อ๊ะ แล้วก็”

“อะไรเหอะ”

“อรุณสวัสดิ์ครับ วันนี้ วันที่ 18 มีนาคม อากาศแจ่มใส และเป็นวันระลึกถึงดวงวิญญาณครับ วันนี้เมื่อปี 1965 เป็นวันที่มนุษย์

---

⁵ Andrew Wiles (ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน) นักคณิตศาสตร์ชาวอังกฤษ และผู้ได้รับรางวัลเอเบลซึ่งเป็นรางวัลสูงสุดในสาขาคณิตศาสตร์ เมื่อปี ค.ศ. 2016

⁶ Arabesque No.1

⁷ Minuet

⁸ The Prodigal Son

คนแรกของโลกเดินในอวกาศ โดยพันโทเลโอนอฟ⁹ นักบินอวกาศจาก
ยานอวกาศวอสคอด 2 ของสหภาพโซเวียต”

“...อะไรเนี่ย แค่อลิ้มทั้กทหายเหมือนทุ้กที่เฉยๆเหรอ เป็นล้าโพง
อั้จฉริยะแ้ๆ หย่อนยานได้งั้”

การสนทนาแบบนี้กลายเป็นความเคยชินไปแล้ว

“เปล่าครับ คนที่หย่อนยานคือคุณโอบายาชิที่น้ำหนักขึ้น
500 กรัมในระยะเวลลอสองสัปดาห์ต่างหาก”

พอคุยกันบ่อยครั้งเข้า พามีเรียก็สนทนาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
เพราะมีระบบเอไอประสิทธิภาพสูงคอยเรียนรู้และปรับปรุงความสามารถ
ในการสนทนา ถึงอย่างนั้นพามีเรียก็อยู่ระหว่างการปรับปรุง เพราะ
บ่อยครั้งที่ไม่อาจตอบทสนทนาได้ และจะจบลงด้วยการที่ฉันได้ตอบ
อยู่ฝ่ายเดียว

ในขณะที่ฉันใช้ชีวิตห่างไกลจากโลกภายนอก แต่เทคโนโลยี
กลับก้าวหน้าได้ถึงเพียงนี้และนั่นทำให้ฉันแปลกใจ อีกอย่าง ฉัน
พลาดเองที่ใส่ข้อมูลเรื่องน้ำหนักตัวเพื่อดูแลสุขภาพเข้าไปด้วย

“หนวกหูน่า”

“ครับ ผมจะเจียบเสียงครับ”

แต่ฟังก์ชันนี้ทำให้การสนทนาสนุกขึ้น

“...นี่ พามีเรีย”

“มีอะไรเหรอครับ”

“วันระลึกถึงดวงวิญญาณคืออะไร”

“ว่ากันว่า วันที่ 18 มีนาคมเป็นวันที่กวีหลายท่าน ได้แก่

---

⁹ Alexei Leonov (ค.ศ. 1934 - 2019) นักบินอวกาศชาวรัสเซีย

โอโนะ โนะ โคมาจิ¹⁰, อิซุมิ ชิกิบุ¹¹ และคากิโนโมโตะ โนะ ฮิตมารุ¹² เสียชีวิตครับ จึงกลายเป็นวันระลึกถึงดวงวิญญาณ โดย มีธรรมเนียมไว้อาลัยให้กับดวงวิญญาณที่เสียชีวิตในช่วงก่อนและ หลังวันนี้”

“นั่นแหละ มีที่มาที่ไปจากนักกวีนั้นแหละ”

“ชีวิตดั่งน้ำค้างที่แสนเปราะบาง ทรายที่ยังมีชีวิตอยู่ในอรุณรุ่ง และสายันห์ ขอให้ประสบพบพานเถิดหนา”

“บทกวีอะไรละนั้น”

“กวีบทหนึ่งของโอโนะ โนะ โคมาจิ เป็นบทกวีแห่งรักซึ่ง บรรยายว่า เพราะชีวิตเป็นดั่งน้ำค้างที่ไม่ยั่งยืน ทรายที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็อยากเจอกันทุกเช้าเย็น เป็นบทกวีที่งดงามมากเลยครับ”

“เครื่องใช้ไฟฟ้าจะรู้จักความรักหรือความไพเราะของกวีได้อย่างไร”

“ผมคิดว่าภาพสีน้ำมันของคุณโอบายาชิสวยงามทุกภาพเลยครับ”

“สมกับเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ช่างเจรจาและรู้เรื่องคุณค่าของวัตถุ ด้วย เก่งมาก”

“ขอบคุณคุณโอบายาชิที่กล่าวชมครับ”

การที่ฉันพูดกับพามีเรียแบบนี้มีที่มาที่ไปซึ่งกลายเป็นเรื่อง ลำคัญอยู่

ตอนนี้ฉันก็ยังจำเหตุการณ์นั้นได้ดี

---

¹⁰ Ono no Komachi (ราว ๆ ค.ศ. 825 - ปีที่เสียชีวิตไม่แน่ชัด) กวีหญิง ญี่ปุ่นแห่งยุคเฮอัน

¹¹ Izumi Shikibu (ราว ๆ ค.ศ. 970 - 1034) กวีหญิงชาวญี่ปุ่นแห่งยุคเฮอัน

¹² Kakinomoto no Hitomaro (ราว ๆ ค.ศ. 660 - 739) กวีชายชาวญี่ปุ่น แห่งยุคอาสึกะ